

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

To byly hody 2004

(foto: -vlk-)

**Sbor dobrovolných hasičů Buchlovice,
Obecní úřad Buchlovice a stárci
Pavel Kylián, Ema Vlčková
František Zapletal, Bára Sonntagová**

pořádají

12. a 13. listopadu 2005

MARTINSKÉ HODY S PRÁVEM

Program:

sobota 12. listopadu

od 10.00 – zahájení na náměstí, odchod pro povolení hodů, občůzka po obci na trase: Lhotka, Kostelní, Masarykova, Příkladní, Helštýn, Zahrady, Podvinohradí, Hraničky, bytovky, Suchý řádek
(hrají BUCHLOVJANÉ)

19.30 – zábava „U páva“ (hraje BORŠIČANKA)

19.30 – zábava Hotel Buchlovice (hraje cimbálová muzika)

neděle 13. listopadu

10.00 – hodová mše svatá v kostele sv. Martina

11.30 – tanečky na náměstí

13.30 – občůzka po obci na trase: Hradištská po kapličku, Komenského, řadovky, bytovky, domov důchodců, Tyršova, Loučky

19.30 – zábava u Páva

po celý den hraje NEDAKOŇANKA

Muzeum Podhradí se otevře v příštím roce

Členové obecní rady se na své schůzi v polovině října seznámili s nově vznikajícím muzeem

Už jen nedlouhá doba nás dělí od dokončení první etapy prací na rekonstrukci budovy bývalých „panských mlatů“. Konkrétní náplň tak dostává i její interiér. V přízemí v příštím roce najdete přestěhované informační centrum, které plynule přejde v muzejní prostory. Budou se zde prezentovat jak obce Mikroregionu Buchlov, tak i partnerské obce, především slovenský Soblahov, kde vzniká podobné muzeum. Podkroví, přístupné dřevěným schodištěm, bude patřit jen buchlovické expozici, která se bude postupně vyvíjet a doplňovat. Měla by v ní být zastoupena archeologie, historie, památky, osobnosti, lidové zvyky, život prostých obyvatel atd.

Vážení spoluobčané, pokud máte další nápady, ozvěte se. Tímto Vás zároveň chceme požádat o materiály, které byste mohli vznikajícímu Muzeu Podhradí dlouhodobě zapůjčit, věnovat event. nabídnout k prodeji. Jedná se o předměty dokumentující život v obci, krojové části, někdej-

Přízemí s budoucím informačním centrem

ší vybavení domácností, zemědělské nářadí, fotografie, pohlednice (i k pořízení kopií) atd.

Bližší informace podá tajemník obecního úřadu ing. Miloslav Hrdý.

Předem děkujeme.

Členové Obecní rady Buchlovce

Anketa – viz Příloha Buchlovského zpravodaje č. 10/2005

Možnost výstavby bytových domů v Buchlovicích

Vážení občané!

V minulém čísle zpravodaje jsme jako přílohu vložili první informaci o možnosti výstavby bytových domů v lokalitě ulice Hradištská za bytovým domem čp. 795 s cílem zjištění zájmu občanů o tento druh výstavby.

Kromě všech Buchlovských zpravodajů a hlášení místním rozhlasem, byla informace rozšiřována i prostřednictvím prodejců zpravodaje a byl k dispozici i na podatelně i sekretariátě Obecního úřadu v Buchlovicích.

Zpět se do termínu 31. 10. 2005 navrátilo 13 odpovědí a z nich lze usuzovat na to, že občané mají i o tento druh výstavby zájem.

Rada obce Buchlovice s potěšením konstatovala zájem občanů Buchlovic o účast na výstavbě bytových domů, doporučila výsledky ankety zveřejnit v nejbližším čísle Buchlovského zpravodaje. Rada obce doporučila starostovi ing. Jiřímu Černému zahájit jednání s Realitní kanceláří o podmínkách převzetí obecních pozemků plánovaných pro výstavbu bytových domů, o výsledku bude Rada obce Buchlovice informována a následně bude o tomto jednáno a rozhodnuto na nejbližším zasedání Zastupitelstva obce Buchlovice v prosinci t.r. tak, aby přes zimní období mohly probíhat přípravné práce a výstavba částečně realizována již v roce 2006.

knihovna informuje

Vážení a milí přátelé,

v knihovně pořád pokračuje vyřazování knih. Až budou všechny tyto knihy odepsány v počítači, pořízeny jejich seznamy apod., mohou si zájemci přijít nějaké knihy vybrat. O všem Vás budeme včas informovat.

Současně také stále přibývají nové knihy:

Paulo Coelho – Alchymista, Záhír

Brazilský spisovatel Paulo Coelho (nar. 1947 v Rio de Janeiru) se v literárním světě uvedl jako dramatik. Pracoval rovněž jako textař pro několik předních populárních brazilských zpěváků, věnoval se novinářství a psal televizní scénáře. Vydání knih Poutník (Mágův deník, 1987) a Alchymista (1988) znamenalo začátek jeho úspěšné dráhy. P. Coelho je dnes jedním z nejčtenějších autorů, jeho díla byla vydána

ve více než 150 zemích a byla přeložena do 59 jazyků.

V knihovně máme ještě dva jeho romány: Veronika se rozhodla zemřít, Jedenáct minut.

Román Záhír je zatím jeho posledním dílem.

Robert Fulghum – Třetí přání,

John Grisham – Vánoce nebudou!

Leo Kessler – Wotan: Odvážná mise

Leo Kessler – Trevír: Útěk z lágru

Pro obdivovatele starověkého Egypta:

V. M. Manfredi – Tajemství faraonovy hrobky (román)

B. Brier – Vražda Tutanchamona (literatura faktu)

Další tituly:

J. Fieldingová – Neúplná mozaika, Šepoty a lži, J. Trollope – Bratr a sestra, A. Quick – Tajemství deníku, J. Bryndová – Nechci rajskou, chci lásku, L. Lanczová – Postel plná růží, L. Stínil – Nečekané letní lásky, V. Pittnerová – Slečinky

Něco z „klasiky“:

K. H. Borovský – Epigramy,

B. Němcová – Korespondence I a II

Objednané knihy:

Světová literatura

Nic Kelman – Holky

V nabídkovém katalogu se o této knize píše: „Román odhaluje nejniternější mužské touhy, vyslovuje přání lidí, kteří už v životě mají něco za sebou, ale zoufale se snaží vrátit na začátek, aby bez závazků a naplno mohli milovat. Jde o neúprosnou knihu z neúprosného mužského světa. Tuhle knížku budou manželé před svými ženami schovávat...“

No tedy?! Jsme zvědaví...

Helmuth Krausser – Ultrachronos

Ultrachronos je specifický způsob vnímání, kterého prý člověk dosahuje v okamžiku své smrti. Tématem knihy jsou zhuštěné vzpomínky muže, jemuž zbývají vteřiny života.

John Irving – Imaginární přítelkyně

Barbara Woodová – Volání minulosti

Biografie

M. Schadová – Stalinova dcera

Autorka líčí příběh ženy, která se v roce 1957 zřekla otcova jména a přijala příjmení matky, tu však brzy ztratila. Sledujeme dětství „princezny

Z naučné literatury:

P. Kovařík – Literární otazníky (Mýty, záhady a aféry II), část I už máme.

V. Just – Slovník floskulí (floskule je slohově nadnesený, květnatý, ale prázdný výraz, rčení). Autor si zde všímá nejrůznějších „módních“ slov, která velmi často slyšíme ve vyjadřování nejen politiků: např. nicméně, víceméně, v podstatě, zviditelnit se, zprůhlednit něco, ustát něco, kulturní (kniha, film,...), mít problém apod.

D. Šlosar – Jazyčnick

Také tato knížka pobaví i poučí každého uživatele češtiny. Tak např. zjistíte, jaký je rozdíl mezi slovy tipovat a typovat, patálie a lapálie, důvod a příčina apod.

Největší Čech – 100 nejvýznamnějších osobností Čech, Moravy a Slezska.

z Kremlu“, její vztah k otci, první velkou lásku a několik nezdařených manželství.

W. Taubman – Chruščov

Autor, americký historik a odborník na Sovětský svaz, měl štěstí, že právě když se zabýval shromažďováním materiálu ke knize, SSSR padl a v novém Rusku se badatelům otevřely četné archivy. Napsal knihu faktografickou, ale ne suchopárnou, historicky přesnou, ale zároveň živou a čtivou.

J. Spencerová – Grace, rozčarovaná princezna

Život Grace Kellyové, provdané za monackého knížete Rainiera.

H. Bankl – Příhody soudního patologa 2 (část 1 už máme)

Lajla – Provdaná proti své vůli

Svědectví o životě arabských žen.

Napětí, krimi, sci-fi

J. Kellerman – Psychopat, K. Follett – Sršeň létá v noci, P. James – Opravdu mrtev?, E. Kačírková – Liška na dálnici, H. Denker – Klinika, T. Jonquet – Tarantule, Uvězněná paměť, A. C. Clarke – Město a hvězdy, C. Grahamová – Duch ve stroji (z cyklu Midsomerské vraždy)

Dějiny a literatura faktu

H. Nowak – Bojoval jsem u Berlína

Rudá armáda se blíží, kapitána Nowaka a jeho vojáky čeká poslední, zcela beznadějný boj.

M. Gilbert – První světová válka

Přední britský historik M. Gilbert se opírá především o oficiální dokumenty, ale čerpá i z deníků, zápisků, dopisů, dokonce i veršů prostých vojáků všech válčících stran.

R. G. Grant – Atentáty

Tato kniha připomíná přes 100 atentátů a pokusů o ně včetně profilů vrahů i obětí, popisů použitých zbraní a důležitých detailů. Doplněno fotografiemi, ilustracemi, novinovými výstřižky apod.

R. Jackson – JU 87 STUKA

V prvních třech letech 2. sv. války se slovo „Stuka“ stalo synonymem pro hrůzu a teror. Bojovými zkouškami prošly Stuky nasazením ve Španělsku za občanské války, poté se z nich stalo „létající dělostřelectvo“ německé armády.

A. Exum – Bojoval jsem s Al-Káidou

Autor absolvoval náročnou Army's Ranger School. Jako čerstvý poručík přebírá velení čety a je nasazen v Kuvajtu a později v Afghánistánu. Ocitne se ve víru moderní války a osudného rána v březnu 2003 se v čele své čety objeví v údolí Shah-e-Kot, aby zlikvidoval zbytky sil Usámy bin Ládina.

Historické romány

A. Fraser – Šest žen Jindřicha VIII.

Na základě řady dobových svědectví i jejich moderních výkladů se autorce podařilo živě vykreslit charaktery Jindřichových chotí a rovněž jeho postupný přerod z krásného a galantního mladíka v obézního a neurvalého panovníka.

S. Pressfield – Ctnosti války

Kniha z prostředí antického Řecka o životě nejslavnějšího vojevůdce Alexandra Velikého.

C. Erickson – Lilibet

Životopisná kniha o současné britské královně Alžbětě II.

T. Kunkel – Konečná fáze

Provokativní historický román, odehrávající se

především v Německu po roce 1940, nabízí odvážný a neotřelý pohled na mechanismus fašismu.

Další tituly

J. Rybář – Historiky z konce světa

Kniha vznikla na základě oblíbených sloupků reportéra MF DNES Jana Rybáře. Autor líčí své zážitky z cest po Afghánistánu, ze Sibíře, Anglie, Ameriky, Iráku. Součástí knihy jsou vynikající fotografie, které mnohdy o neznámém kraji či dramatické situaci vypovídají lépe než slova.

B. Kovaříková – Herecké balady (máme 1. díl Herecké romance)

Jiří Žáček – Na svatého Dyndy

Průřez celoživotní tvorbou J. Žáčka. Kniha je vydána při příležitosti autorových šedesátin.

Vedle poezie knížka zahrnuje také část autorova díla prozaického. Bohatě ilustrovaná publikace čtenáře potěší a přivede k zamyšlení.

J. Mandžuková – Léčivá síla vitaminů, minerálů a dalších látek

Ch. Lees a kol. – Těhotenství v otázkách a odpovědích

C. Hallová – Drahé kameny

Pro děti a mládež

T. Large – Barevná matematika (nová encyklopedie nabízí přehled učiva základních a středních škol)

M. Hirse – Vím, jak chutná vzduch (šokující zpověď dánské modelky, která onemocněla mentální anorexií)

J. Wilsonová – Nejlepší kamarádky

N. Baxterová – Pohádky do postýlky

Kniha her pro děti

Sport

Základní bojová umění (o původu, historii a filozofii většiny známých disciplín bojového umění počínaje aikidem a konče kung-fu)

Závěrem jedno důležité upozornění: přihlásit se do knihovny a zaplatit roční registrační poplatek můžete kdykoliv, např. i v polovině prosince. Budete mít zaplacenou na celých příštích 12 měsíců, tedy zase až do poloviny prosince následujícího roku. Těšíme se na Vaši návštěvu!

Knihovnice

V Buchlovicích bude Mikulášský jarmak

Pozor, jarmak bude dřív, než v minulých letech!

Již řadu let se na jarmaku v Buchlovicích, pořádaném Folklorním studiem, setkávají lidoví řemeslníci, prodejci lidových výrobků a zboží souvisejícího s folklorními tradicemi, děti z mateřských i základních škol s drobnými kulturními vložkami, děti i dospělí vyznávající folklor a aktivně působící ve folklorních souborech, seskupení cimbálových i dechových muzik a návštěvníci, kteří mají rádi lidové tradice, ale nejen ti. Mnohdy se zastaví kolemjdoucí, kteří ochutnají štamprlku dobré slivovice, svařenou medovinu, či zabíjačkové speciality vytažované přímo z kotle... V minulých letech se jarmak konával na Zlatou neděli - tedy blíže Štědrému dni.

V letošním roce bude jarmak v neděli 4. 12. 2005 v odpoledních hodinách a navážeme tak na tradici Mikulášských jarmaků, které byly v minulosti velmi rozšířené a oblíbené.

Trocha historie...

Kdo to vlastně byl svatý Mikuláš? Byl to prý velice štědrý člověk, který pomáhal, kde se jen dalo. Díky svým skutkům se stal velmi váženým ještě za svého života a byl povolán k tomu, aby zastával vysoký církevní úřad biskupa v Myře (Turecko). Ve východní církvi patřil ke světcům nejuctívanějším, a proto jeho jménem křtily panovnické rody své následníky. Zemřel 6. prosince kolem roku 350 a poté byl svatořečen. Ve středověku se věřilo, že svatý Mikuláš je ochráncem námořníků a rybářů – snad podle legendy, známé i u nás (zápis v Bibli kralické), v níž zachránil námořníky za bouře. Kromě toho byl světec považován též za ochránce šťastných manželství - to podle jiné legendy, dle níž oživil zavražděné děti.

A proč dnes slavíme Mikuláše a obdarováváme se? V Pateře žil jistý chudý soused, který měl tři dcery a dostal se do takových dluhů, že mu zbývalo jediné - prodat své dcery do nevěstince. Když se o tom Mikuláš dozvěděl, vrazil prý otevřeným oknem do ložnice dívek po tři noci za sebou peníze, kterými jejich otec nejen splatil své dluhy, ale ještě mu zbylo na věno pro všechny dcery.

V české tradici se mikulášská nadílka odbývala vždy v předvečer svätčova svátku a nejstarší zápisy o tom existují již ze 14. století. Osłavy bývaly odnepaměti provázeny mikulášskými průvody, ještě v 19. století daleko bohatšími, než ty současné, které se zredukovaly na anděla, čerta a Mikuláše.

Výzva...

Rádi bychom se pokusili, v souvislosti s naším Mikulášským jarmakem, zorganizovat i mikulášský průvod. Vyzýváme tedy všechny, mladé i starší (jimž není trocha „srandy“ cizí), aby se převlekli za anděly či za čerty a udělali důstojnou družinu našemu Mikulášovi. Sraz v 18.15 hod., průvod bude vycházet v 18.30 hod. z autobusové zastávky na Suchém řádku (pod bytovkami, bývalá masna u Krátkého) a půjde směrem k náměstí.

Mikulášské průvody bývaly takovou lidovou veselicí a často prý končily rozverně. Třeba známý autor České mše vánoční, Jakub Jan Ryba, v roce 1804 v Naučení mládeži před nimi varuje, neboť „přemnoho mrzáků nadělaly“... Věřme, že ten náš průvod tak neskončí.

Orientační časové schéma Mikulášského jarmaku

13.30	Fanfáry, zahájení Mikulášského jarmaku
13.30–14.00	Několikaminutovky u stánků obcí mikroregionu – moderované představení toho, co nabízí jednotlivé obce mikroregionu
14.00–18.00	Hlavní kulturní program souborů, muzik, dětí z mateřských a základních škol
18.30–19.00	Příchod Mikulášské družiny

Jiří Raštica

Buchlovický spolek na podzimní výpravě

Koncem měsíce září se opět vydali někteří členové Spolku podporovatelů historie Buchlovic na kroměřížskou burzu, aby si doplnili své sbírky nejen regionálními předměty. V slunném popoledni se poté vydali k větrnému mlýnu u Velkých Těšán na Kroměřížsku, který je stejným mlýnem, jaké se dva před stovkou a více lety nacházely nad Buchlovicemi, na Větráku. Pokud pojedete někdy kolem, nezapomeňte tuto historickou budovu patřící Muzeu Kroměřížska navštívit. Nebudete litovat. Stojí za to jak venkovní pohled,

tak prohlídka jeho interiéru. Určitě vás ráda provede paní průvodkyně bydlící hned v sousedním domku. Ta vás seznámí i s jeho historií, z níž krátce vybíráme.

Základ stavby otočného mlýna tzv. beraního typu tvoří základový kříž, z něhož vystupuje středový sloup „tatík“. Na něj navazuje dvoupatrová trámová stavba se sedlovou střechou, obitá na obvodu deskami. K otáčení stavby sloužil dlouhý vybihající trám, později hever či žentour. Podle síly větru bývaly opatřeny čtyři větrné lopaty plátnem. Vedle mlecího mechanismu se nacházela

uvnitř stavby tzv. šalanda, v níž přebýval mlynář s mlecem.

Stavbu větrného mlýna povolila vrchnost obci 2. května 1827. Tři léta na to jej koupil za 60 zl. Josef Bartoň, který se zavázal Velkým Těšánům odvádět 54 zl. ročně ve dvou splátkách. Po ničivé větrné smršti, jež se přehnala krajem 14. srpna 1890, nechal poškozený mlýn strhnout a znovu vystavět jeho majitel Josef Páter, pocházející ze starého rodu větrných mlynářů od Nového Jičina. Mlýn je dokladem lidského umu našich předků.

V přízemí mlýna, v malé místnůstce s kovovými kamny, visí na stěně prastaré mlynářské etické desatero, které je v mnoha bodech aktuální i v současnosti a dá se aplikovat i v jiných lidských činnostech.

MLYNÁŘSKÉ DESATERO

Jedině u mne mlítí budeš.

Nevezmeš meliva, dokud nezaplatis.

Pomni, abys měřičně dal a melné zapravil.

Cti mlynáře a chasu jeho, aby se ti dobře vedlo ve mlýně.

Nenecháš mlýnské stroje jíti naprázdno.

Zachováš ve mlýně ve všem a všude čistotu.

Nepokradeš a jen co tvého si vezmeš.

Nepromluvíš krivého svědectví proti mlynáři, že ti špatně semlel a málo dal.

Nepožádaš od mlynáře více, nežli semlels.

Aniž požádaš, co se rozpráčilo.

Připravil **Borek Žižlavský**

S novým kalendářem do nového roku

Vážení čtenáři, jako každoročně vás informujeme o vydání kalendáře Chřiby, který je počínem Klubu českých turistů. S každým novým vydáním si uvědomuji, jak to všechno letí a jak vlastně krátká doba dělí začátek od konce kalendářního roku. V novém kalendáři opět najdete plno černobílých fotografií dvaosmdesátiletého fotografa Vojtěcha Rosůlka ze Starého Města, nestora zanícených turistů.

Na úvodních stránce je prezentováno pětileté výročí organizace Klubu českých turistů Vřesovice z pera jejího předsedy Miroslava Vaculíka. Poté se dozvíte něco z historie horolezectví ve Chřibech, po němž následuje pozvánka na turistické akce ve Chřibech v roce 2006.

Nejenom pro znalce chřibské krajiny je zajímavý pohled na množství dnes už historických fotografií, ale nechybí i fotografie z posledních let a současné. S kalendářem se octnete například na zimní Vršavě, na Brdu, na vrcholu Komínku před padesáti lety, kdy jej zdobil dřevěný triangulační bod. Určitě vás zaujmou snímky z horolezeckých výstupů na chřibské skály, více než třicet let starý obrázek přejezdu pelotonu Závodu míru Praha–Berlín–Varšava a další. **Bořek Žižlavský, foto Vojtěch Rosůlek**

Za loveckými historkami Františka Bezděka

Před nedávným časem se dostala na knižní pulty nová publikace lesního inženýra Františka Bezděka, nazvaná příznačně Chřibská zamyšlení. Navázala na „malou knihu mysliveckých zamyšlení“ – Ze strání pod Buchlovem, kterou s působivými fotografiemi Zdeňka Zálešáka vydal předloni Mikroregion Buchlov.

Jak se dozvídáme už z první kapitoly knihy, spisovatel své myslivecké nadšení zdědil po svém jmenovci, jenž působil u majitele buchlovského panství Leopolda II. Berchtolda coby hajný. Opravdu se stačí ponořit do několika úvodních vět a krátké lovecké příběhy vás pohltí nejen svým jazykem, i popisem momentálních nálad krajiny. V povídkách, vracejících se až o tři desítky let nazpět, mnozí čtenáři rozpoznají známé postavy někdejšího buchlovického lesního závodu, které patří ke Chřibům podobně jako jejich známé trojvrší.

Bezděkův text je doplněn množstvím černobílých fotografií Petra Titze, který je autorem i barevných záběrů v závěru knihy. „Chřibská zamyšlení“ by neměla chybět v žádné regionální knihovničce.

Bořek Žižlavský, foto repro Petr Titz

Dnes se zadívejte na fotografie, které s časovým odstupem přinášejí malé rozcestí na Zahradách naproti bytovky. První fotografie byla pořízena někdy ve dvacátých letech minulého století.

(Nové foto Martin Žižlavský, staré foto archiv SPHB)

Přinášíme vám fotografie z obecní části – Lhotky. Na horním snímku je Dvořákův dům, na jehož místě je dnes zahrádka. Dole vidíte Krystýnkovu chalupu. Dnes se zde nachází Hrančíkův dům čp. 39. Obě foto pořídil pan Milan Nevřiva v letech 1951–52.

MARTINSKÉ HODY

*Posvěcení, posvěcení chrámu Páně,
jenom jednou, jenom jednou za rok máme.*

*Antoš Kašpárek
buchlovský stárek
vysekál hájek,
vysekál, vyrůbál,
švarný šohájek.*

Posvícení – lidově nazývané hody.

O hodech, nejen v Buchlovicích, ale na celém Moravském Slovácku, by se dalo mnoho napsat. Hody, to bylo období a lidský zvyk od dávných předků zděděný, který se mezi lidem ujal, byl dodržován a přecházel z pokolení na pokolení, užívání a slavení hodů mělo dvojí poslání. Jednak po stránce světské i náboženské. Byly to oslavy svatého patrona nebo patronky, jímž byl místní kostel zasvěcen a za druhé, aby v tomto slavném a významném dnu lidé se navzájem pobavili a rozveselili a navzájem se uctívali u bohatších stolů ku dni tomuto přichystaných. Zvala se přízeň z okolních i vzdálenějších vsí a společně se bavili, veselili a o svých starostech i radostech pohovořili. A dle starých zvyků mladí lidé, svobodní mládenci a panny převzali v obci moc a svoje právo. Právo to bylo jako symbol volného veselí a zábavy, tak i vzorného průběhu slavnostních hodů.

Jak je nám známo z minulosti, že císaři Josefů II. se nelíbilo toto časté hodování a veselí, kdy lidé z vesnice do vesnice na pozvání přicházejí a toho veselí, radosti a pití příliš mnoho užívají a práci v polích zanedbávají. Proto tyto hody zrušil a ustanovil datum dne, kdy jednou v roce v ten den se budou slavit hody v každém místě, tyto hody se nazývaly „hody císařské“. A stalo se, že lidé od svých hodů neupustili a slavili pak hody dvoje, hody svoje na den patrona kostela a hody císařské také.

Slavení hodů bývalo významnou událostí obce, týdny před hodami se všude uklízelo a pořádko, líčily se jizby, síně, tak i chalupy z venku se omlazovaly, dělalo se modré podrovnání, tam, kde z venku na zdech chalup byly nějaké svaté

obrázky nebo výklenky, v nichž byli patroni svatých nebo světic, dávaly se věnce a věnečky, tak i na obrázky, kapličky a kříže v dědině i v polích za vsí se věnci zdobily. Tyto věnce dělala děvčata z barevných papírů a drátů, v kteréžto práci byla tehdejší děvčata skutečně umělkyně. Skoro v každé chalupě v oknech zelenal se a voněl rozmarýn, poněvadž hody bez rozmarýnu by nebyly hodami. Je pravda, že i v kostele, jak hlavní, tak i boční oltáře i sochy svatých, byly ozdobeny. V chalupách se sháněly ty nejlepší „špecije“ a mouka a vajíčka, máslo a v kleci oddychovaly krmné husy, které byly při hodovním stole nepostradatelné.

Svobodní chlápci volili mezi sebou „stárky“ podobně i děvčata. Bývali zvoleni tři stárci a tři stárky. Chlápci vyjednávali s muzikanty a děvčata dělala „právo“. Co to bylo „právo“? Byl to rám, na něm natažené jemné plátno, kolem dokola obšito bohatými krajkami a vyšíváním. Byly na něm připnuty hezky vázané pentle všech barev a celá plocha byla okrášlena věnečky z rozmarýnu. Uprostřed byl vyšit obrázek patrona kostela nebo znak obce. V Buchlovicích to byl svatý Martin nebo hrozen, který byl znakem obce Buchlovic. Tento ozdobený rám býval navlečen na vojenské dragounské šavli, za její koš stárek právo držel a nesl.

Stárci byli oblečení ve svých krojích, měli na levé straně obce kytky rozmarýnu s bílou mašlí tak, jak mládenci na svatbě a mimo toho měli opásané bílé zástěry krajkami lemované a věnečky rozmarýnu zdobené, jeden roh zástěry byl zdvižen a zastrčen za pás tak, že splývala k zemi jen jedna kosá strana zástěry. Děvčata – stárky byly jako družky na svatbě ve věnci s něhož z celé hlavy splývaly vázané pentle dozadu na jejich záda.

V den hodů byla dědina čistá a umetená tak jak chalupy, také všichni lidé i hosté, kteří byli na hody pozváni. A nebylo jednoho, kdo by neměl „halúzku“ rozmarýnu. Staří, mladí, ženatí, svobodní, děvčata na prsou za kordulkama, tetky za jupkama, strýci a chasa za klobouky. Rozmarýn s bílou neb červenou mašličkou – to byl odznak a symbol hodů – svátku

patrona jejich kostela. V kostele byla „hrubá mše“ sloužena za mládence a panny z farnosti, do kostela se šlo s právem a muzikou, v čele starší stárek nesl právo, po jeho levici stárek druhý a po jejich bocích jejich stárky. A muzikanti hráli do kroku Zakukala žežulička v lese v oboře a chasa a omladina ověčená a omašlená rozmarýnem šla za muzikanty a svým právem. Slavnou mši sloužili dva knězi. Na hody býval i na faru vždy přivzán některý kněz ze vzdálenější farnosti, což býval krásný zvuk. Ve vyzdobeném kostele hrály varhany a na chóře hudebníci, lidé zpívali od srdce a nadšeně, před hlavním oltářem, u něhož sloužili knězi slavnostní mši a posluhovali čtyři ministranti, stáli stárci a stárky se svým právem, které při pozdvihování k zemi sklonili, když věřící se v prsa bili – Pane, nejsem hoden, abys přišel pod mou střechu, ale toliko rci slovem ... Z kostela se šlo s právem i muzikou ke staršímu stárkovi, kde byl slavnostní oběd, při kterém jim hrála hudba – byly hody. Odpoledne po požehnaní vyšlo se slavnostně z domu stárkova a to už nastala ta pravá hodová radost a zábava. Je pravda, že před domem se už nashromáždilo množství lidí všeho věku a jak muzikanti zahráli a stárci s právem vyšli, zabouřil a zajásal dav: „hody, hody, naše hody, půjdem s právem do hospody!“ A stárci i ostatní zpívali: „Posvěcení, posvěcení chrámu Páně, jenom jednou, jenom jednou za rok máme!“ „Antoš Kašpárek, buchlovský stárek, vysekal hájek, vysekal, vyrůbal švarný šohajek!“ „Od stárka je cesta, ušlapaná všecka, komu se nestýská, ať si na ní výská!“ „Eeeeeeeeejjjjjjjuuuuuuu!“ „Eeeeeeeeejjjjjjjuuuuuuu!“ „Eeeeeeeeejjjjjjjuuuuuuu!“ a už to všecko výskalo a chlapci ruky hore a v nich flašky s vínem ověčené rozmarýnem a stárky nesly sklénky, odlivky, podobně rozmarýnem a mašličkami věčené a výskalo se volalo: „Hody, hody, hody, snáď byzme nepili vody!“ „Vino, vino, vino, vino, nikdy tak dobré nebylo jak v Káni galilejské na svadbě andělské!“ A před každým statkem a chalupou se zastavilo a zvěstovalo: „Posvěcení, posvěcení chrámu Páně, jenom jednou, jenom jednou za rok máme!“ a vycházely hospodyně na rukou mísy nakladených vdolků, nabízely mláďencům a děvčata podávala nálev-

ky chlapcům a ti z ověčených flašek nalávali hospodyním a hospodářům podávali, zdraví přáli a zpívali: „Já vinohrad neprodám, já vínečko tak rád mám, to já neudělám!“

Za hudby a za zpěvu, výskání se obešla dědina a šlo se s právem do vyzdobené hospody a k tomu účelu připravené. Naprostřed šenkovně byl prostřený stolec věnečky rozmarýnu, na něm ověčené flaše s vínem pro každého stárka a stárku židle a nad stolem ve stropě zaražený hák, na který stárci právo pověsili. Stárci a stárky si posedali, starší stárek proslovem všecky přivítal, domácím a přespolním, kteří na hody přišli, dobré prožití hodů popřál: „Dyž umíme celý boží rok dělat, možem se aj z naší práce těšit aj radovat, našich Martinských hodů užívat, budem jest, pit, zpívat a tancovat! Ať žijú buchlovské hody!“ „Eeeeeeeeejjjjjjjuuuuuuu!“ „Ať žijú naše hody!“ Muzikanti spustili, stárek se stárkou zahájili tanec, ke kterému se přidala všecka chasa za dupání a výskání. A hlavní bylo, že oba stárci nesměli současně být v kole, poněvadž vždycky jeden stárek se stárkou musel sedět u stolku s právem a střežit ho jako oko v hlavě, neboť právo, to bylo právo k radosti, veselí a zábavě, to jim nesměl nikdo vzít – tak zněl zákon hodů! Je pravda, že jedna hospoda nestačila a chtěli tancovat všichni. Tak rozezvučela se obecní hospoda zvukem basy a houslí, tam se bavili a tančili lidé z „Uličky“, „Lhotky“, „Újezdů“ a „Trnávek“. Nemohl zahálet ani starý harmonikář, houslista a klarinetista, kteří, třebaže neznali noty, ale hráli, že se při tom tančilo, jak na Marijance. Ti byli mobilizováni a hráli v hospodě u Spáčilů, kde se roztáčeli strýci a tetky z „Podvinohradí, Zahrad a Chrasť“. Místa měli všichni dost a dobré nálady co Bůh ráčil, však i strýci při tanci zpívali „Všeci svatí tancovali, mezi něma Pámbu, svatý Petr vyskakoval, až se chytál trámu.“ Tancovalo se na druhý i na třetí den a ten poslední den už to byly dozvuky hodů, kde se zpívalo „Hody, hody, hody, nadělaly škody.“ „Hody, hody, hody, už sem dohodováł, šak sem po tři noci doma nenocováł.“ A tam v koutě za stolem si strýci s prošeďivělými hlavami zazpívali: „Zahučaly hory, zahučaly lesy, kde ste se poděli, moje mladé časy.“ Hody přivolačaly radost, veselí, také i vzpomínky tak, jak šlo za sebou lidské

pokolení. A dlela-li v době hodů na zámku vrchnost (majitelé panství), v poslední den hodů šla chasa s právem do zámku, kde na terase (dlážděné prostranství před vchodem do zámecké budovy) tančila pod svým právem s pořadem jak v hospodě. Samozřejmě, že pan hrabě ani paní hraběnka nebyli skoupí a chlapcům se kavalírsky odměnili.

K farnosti tenkrát patřily obce Stříbrnice a Břestek, v nichž sobě pořídila také právo se vším pořadem, poněvadž buchlovské Martinské hody byly také hodami jejich. To bylo tak kolem roku 1905–1908. Moje maminka mně také mnoho vyprávěla, jak to vypadalo v Buchlovicích, když ona byla ještě mladá a já jsem rád poslouchal, když mně vyprávěla, že v uličce naproti bývalého obecního domu bývala hospoda zvaná Na Zavadilce a tam prý na hody vždycky tancovali výrostci a děcka, také ona tam chodila tancovat, když jí bylo dvanáct roků a tančili prý většinou bosí a starý Pelegrín jim hrál na harmoniku. A zastavovali se tam hospodáři a strýci a děčkám „tuplák piva zaplatili a děcka pily, je

pravda, že zaplatili štvrták aj muzikantovi“, ono prý to tam bývalo odjakživa, ti strýci prý tam jako děcka tancovali bosky na hody taky.

Býval to krásný lidový zvyk, a tak my staří si dnes myslíme, že kdyby před šedesáti sedmdesáti lety byly takové vymoženosti technické jako dnes a podobné pořady v oné době se kamerou zachytily a lidé dneška se na obrazovky dívali, možná, že by žasli a jistě by i záviděli, jak se tenkrát dovedl prostý skromný lid vzájemně bavit a v radosti a zábavě nacházet lásku ku společnosti, kraji i životu. Tehdejší lidé nemohli, ani nechtěli, aby k nim přišel nějaký laureát státní nebo národní umělec, aby jim něco zazpíval nebo pověděl. To bylo nemyslitelné! Lidé se bavili sami a nepotřebovali být za poplatek baveni.

Napsal jsem o hodech tak, jak jsem slyšel a za svého dětství v rodné obci viděl.

František Jochymek

Ze studnice čisté pro Vás vybrala k zamyšlení
Folklorní agentura Buchlov

Martinské hody v Buchlovicích

(foto: -vlk-)

Z kraja pod Buchlovem (9. část)

Anežka Hutková

No ale bída byla. Matička stárla a bez nich teho moc neudělal. Chodil po dobrých lidoch, nosil křížek při pohřbech, kde každého oplakával a kde se odbyvala svajba, chodil se zas s radujícími radovat. Ověncený, opantlený s velikým rodinným palazórem a s velikým šnujitychlem v kapci dlúhého šosatého kabáta vypadál jak Kecal z Prodaný nevěsty. To šel dycky hned ráno se svatebčanama do kostela a potom s radostným jucháním zas na svatební trachtací. Ve svajbu se na ten kúsek jídla nehledělo. Všady se najedl a ešče doněsł aji pár koláčků matce. Enom že jeho strýcovi Josefovi, tak aji jemu, se nejaký ten čertisko plétl pod nohy a hleděl mu každú radosť, kerý měl beztak málo, připravít.

Tak si taky jednu za pěkného letního rána svatebním rúchem oděný ve slavnostním rozpoložěně vykračovál hore kopcem traťú zvanú Hraničky do susedního Břestku, kerý patřil k buchlovský farnosti. V duchu už viděl plně

mise pocukrovaných koláčků a všelijakých tech svatebních dobrot, že ani nevnímál, co se kolem nich děje, dyž naráz do jeho líbezných vidin zahútklo, jak dyž z čista jasna hrom uderý. „Kde ideš, Ludvo?“ Ten se chudák tak lekl, že zostál stát jak slúp do země zaražený, protože tento hlas aji jeho majitele dobře znál a věděl, že nic dobrého od něho nemože čekat. Orál tam totiž pacholek jednoho sedláka pole k osetí žita a než se milý Ludvíček zpamatováł z leku, donutil mu při pluhu vodit koně. Já prý ti dám chodit enom po svajbách a cpat se koláčkama a nevědět ani jak se na ně dělá. „Tady budeš se mnú orat a dívat se až se to naučíš, teprú možeš it na svajbu“. Ludvíček, kerý se bál jeho tatara, kerým poháňál koně, si trúfl enom slabo zaodporovat. „Tož dyť vím.“ „Co víc, nic nevíš, tady si vem opratě a dobře se díví, ať idú koně rovno, abys nemosél dostat tatarem.“ Ludvíčkovi nepomohlo už skoro plačky říkat, že dyť vidí a ví, jak se na všecko dělá.

Stavba budovy holičství na náměstí (šedesátá léta)

Mosél běhat hore dúle po poli v pěkně víksem naglančených štýbletkách a v opraných bílých gaťách, až byl celý spocený a zaprášený, teprú se už zdálo temu čertovskému pacholkovi, že se ho už dost natrápíl, že už by ho mohl milostivě propustit. Ale tým nebylo ešče Ludvíckovo trápení u konca. Pacholek, podávaja mu kamarácky ruku, do kerý popadl na rychlo na vozu kolomaza a plác mu to do dlaně, povídá: „Tož včil už ses to všecko naučil a možeš ít. S bohem Ludvo a tema koláčkama se tam neudav.“

Hodnú chvílu trvalo, než se Ludvíček z nového darebáctví zpatoval a snažil se tý černý mazlavý parády nejak zbavit. Opucovat to nebylo kde, obě ruky už měl zamazané a nevěda si už inší rady, zapomněl, že má na sobě sváteční bílé gatě, začal si o ně ruky otírat. Dyž ale uviděl jaké černé malůvky si na nich způsobil, aby nešťastí bylo dovršené, chytil se v zúfalství za hlavu tak, že si počernil ešče aji celú hubu a dál se do plaču. Na nývší míru nešťastný, ale aji dopálený, nevěda už ani co má dělat, aby si pomohl, začal temu druhému Ludvovi v sobě zle vyčítat. Ty starý trúbo, moséls tadyto chodit? Furt sem ti povídál, nechod' Hraničkama, běž Hlúškem. Ale to né, poslechnút, kde včil tak zabablaný možeš ít, leda do řiti. Táto sviňa pacholkovská ně aji tak najde!

Tak od tego lidského čerta zřízený a k smrti zarmúcený místo na cestu pro něho tý nývěčí blaženosti, mosél nastúpit cestu křížovou. Lebo to věděl enom on sám, co zkusil od děcek aji od nekerých rozumných dospělých, než se dostál přes celú vesnicu dom. A jak moselo byt jeho ubohý matce, dyž jí přišel tak zřízený, si myslím každá maminka dovede představit. Nebylo divu, dyž po takový příhodě, kerých bývalo povíc, nekdy odněsł aji nekerý na plotě pověšený hliněný hrnec. Mosel si přeca taky ulevit. Lebo jak to všecko příkoří ostalo v něm, nemosél se ho cestú žádný vyptávat, dyž ho potom mamička poslali třeba do kvelbu pro petrolín. Jak se to stalo jednú panu řídícímu školy, dyž ho zrovna v takovýmto rozpoložení potkal a ptál se ho, kde ide. Ludvíček v běhu enom odsekl: „Do řiti, pane řídící! Furt se na mě budete všeci vyptávat, kde ideš Ludvo, kde jdeš Ludvo?“ Tak uctil pana řídícího, na kerého měl beztak pífku, že ho nechál zřezat jednú od četníka, dyž prohnál děcka, keré na něho cestú do školy pokřikovaly a jedno na útěku spadlo a rozbilo si nos. Potom si ho za nejaký čas četníci zavolali na nepěknú prácu, kerú žádný moc rád nedělál, ale Ludvíčkovi neřekli hned, o co ide, ale napřed ho dobrým snídaním hleděli na to navnadit. Dyž ho ale potom zavědli na dvůr

ke známý bůdce a řekli mu, oč se jedná, dlúho se nerozmýšlál a šalamúnsky zařečňoval: „Ná, kdo si to nasrál, ať si to aji vykludí!“ A než si rameno spravedlnosti tento dúkoment stačilo rozvážit, byl v prachu.

(Pokračování příště)

Dvůr Ondrůškového domu v Tyršově ulici na obrázku malíře F. Adámka (1944)

Pro připomenutí letní slavnosti česneku

Hranice česneku a cibule

Když se před lety dokončoval tunel pod Lamanšským průlivem, kolovala mezi britskými dělníky uštěpačná poznámka: „Víte, jak zjistíte, že už jste prorazili do Francie? Chytnete se za nos. Ucíte česnek.“ Belgický spisovatel Geert van Istendael tvrdí, že evropská kultura se dá rozdělit na společnost česneku a cibule. Česnek – to je jih Evropy plný slunce, vína, kozího sýru, teplého moře a hojnosti čerstvého jídla. Cibule je střed a sever kontinentu s proměnlivým podnebím, dlouhou nocí, pivem, zelím a velmi prostou a hutnou stravou. Zatímco jih dal světu bílé bagety, sever tmavý trvanlivý chléb. Hranice mezi česnekovou a cibulovou kulturou leží podle Istendaela u Bruselu. Belgická metropole je centrem politické Evropy a rovněž spojnicí jejího životního stylu. Belgičané bývají zahleděni sami do sebe, ale nápad s kulturou česneku a cibule se nedá jen tak smést se stolu. Francie, Španělsko, Itálie nebo Řecko mají vedle česneku i další společné rysy. Ve velké míře se v jídelníčku udrželo skopové maso. Do většiny pokrmů včetně salátů se přidává olivový olej a bazalka. Nejpodstatnější společnou hodnotou jihu Evropy je však siesta - denní režim, který se vžil už v dobách starých Římanů. Jestli něco púli kontinent vedví, je to právé dodržování siesty s jejími příjemnými i odpornými stránkami. Pro pochopení siesty nestačí týden dovolené u moře. V turistických letoviscích platí jiná pravidla než v běžném životě. Nejlepší je jít zahnat hlad v půl čtvrté v Chinonu v centrální Francii nebo na okraji italské Neapole. Ve městě nezavádíte o otevřenou restauraci. I v bistrech je omezený provoz: pít dostanete, najíst nikoliv. Jih Evropy se vyznačuje železnými pravidly, která potlačují individuální prožívání dne. Člověku, co se nacpe, když má hlad, bez ohledu na čas, nezbyvá než zůstat doma. Siesta, tak jak ji cháпали staří Římané, má hlubo-

ký účel. Umožňuje plné prožití dvou nejkrásnějších částí dne: svěžího rána a večera. A je jedno, zda je den všední nebo víkend. Tím, že se žizané prospí nebo pravidelně po obědě několik hodin relaxují, mají dost sil na dopolední práci i večerní program – návštěvy divadel, dlouhé večere nebo přijímání hostů. Proto se také nestresují přesností. Španělský expremiér Felipe Gonzáles tvrdil, že včasný příchod na návštěvu v jeho zemi může způsobit skandál. „Hostitelka bude ještě nejspíš ve vaně a jídlo v surovém stavu.“ Jižní kultura česneku se tak vyznačuje shovívavým přístupem k času. Zatímco na severu je času málo, na jihu je ho stále dost. Zcela specifický je u česnekové a cibulové kultury přístup k alkoholu. Když francouzský herec Gérard Depardieu tvrdil, že nepije moc, jen několik litrů vína denně, přesně definoval přístup česnekových národů k pití. Alkohol je sváteční věc a víno není alkohol. Koňak se pije ve Francii jako aperitiv, stejně jako grappa v Itálii nebo ouzo v Řecku. Výjimkou je Bretaň a Normandie s kalvádosem. Oba regiony ale řadí Istendael do pijácké cibulové kultury, která se alkoholem zahřívá. Česneková Evropa má k alkoholu přátelský, ale opatrný vztah. Netřeba připomínat Sokratův výrok, že jen hlupák pije neředené víno. Dnes jsou vína lehčí a méně cukernatá než ve starověku, ale pravidlo zůstalo: jen podivín si ničí požitek z dobrého pití chlemtáním kořalky nebo hektolitřů vodnatého piva. Obecné povědomí o hodnotě vína v lidském životě proto udržuje shovívavý postoj jihu vůči alkoholu za volantem. Většina států povoluje nějakou tu slzu v krvi, jelikož všichni mají pocit, že bez vína se nejde v poledne ani večer dobře najíst. Proč je hranicí mezi jižní česnekovou a severní cibulovou kulturou Brusel? Jelikož je to město na hranici dvou národů, jež se svými dějinami a životním stylem odlišují jako Italové od Švédů. Jižní Belgie je valonská, frankofonní a tedy česneková. Na severu žijí holandsky mluvící Vláci.

mové, kteří se namísto šneků a jemně kořeněné lehké stravy ládují jitrnicemi, zelím, špekem a tmavým pivem. A největší specialitou je bílá klobása s hromadou vařené cibule v chlebu! Brusel obě tyto kultury vcucnul jako sladký bonbón a už několik staletí si s nimi pohrává v ústech. Belgické hlavní město dlouho svůj půvab křižovatky jihu a severu Evropy skrývalo. O Bruselu se mluvilo jako o frankofonní metropoli na území holandského Vlámka, jako o shluku ošklivých budov evropských institucí a nahro-

madění národů, jež ve městě jen několik let pracují a pak se vracejí do svých rodných hvozďů. Právě tyto národy se ale posléze postaraly o definici Bruselu jako tavicího kotle evropské kuchyně, jako symbiózy česneku a cibule, piva a vína, jemných ryb a hovězích steaků. A není divu, že na hranici jižní a severní Evropy je nejoblíbenějším jídlem tak nečesneková francouzská cibulačka! A můžete ji mít k obědu i v pět odpoledne. Alespoň tam, kde je cibulový rytmus života.

Milan Fridrich

Hříchy žáků ve škole ve válečných letech

Velmi ráda vzpomínám na léta prožitá v měšťanské škole v Buchlovicích. Nebyli jsme malí, ale ani dospělí a naše přestupky kryli učitelé – v té době báječní učitelé! Byla zavřena gymnázia a profesori byli nuceni učit i na vesnicích. Proto tu byl velmi silný učitelský sbor. V Měšťanské škole Buchlovic – újezdni od roku 1939 za Protektorátu Čechy a Morava pod názvem Hlavní škola – byly třídy asi po 40 žácích, a to A, B, C a D. Chodily tehdy do Buchlovic děti ze Stříbrnic, Boršic, Zlechova, Tupes, Břestku, Chabaní, Starých Hutí a Buchlovic. Všichni pěšky, pěkně po svých, včetně žáků ze Smradavky, Trnávek, Újezdů, kde bylo dost stálých obyvatel.

Za mé docházky do obecné školy byl řídícím pan Josef Šlosar, v Měšťanské škole byl ředitelem pan Šindler, od roku 1939 ředitelem Hlavní školy pan Jindřich Balcar, který složil krásnou píseň „Buchlovský kraj, ó, jak my jej milujem“. Zpěv nás učil též pan učitel Rumler, náš sbor uměl velice krásné skladby A. Dvořáka i B. Smetany. Pan učitel Jedlička vyučoval kreslení a sám moc pěkně maloval. Náš třídní učitel Zdeněk Čermák to měl s námi dost těžké, byl totiž moc hodný. Ve válečné době jsme museli chodit na brigády, sbírat brambory a jiné. Jednou jsme se parta kluků a děvčat domluvili, že utečeme z brambor, že nebudeme pracovat pro Němce. Myslím, že z toho měli učitelé větší starosti než my. Na štěstí se útěk svedl na to, že nám bylo zima, tak jsme se vyhnuli i s rodiči a učiteli nepřijemnostem s tehdejšími pány – Němci.

Nejhezčí chvíle jsme zažívali na divadle. Tehdy byla v Buchlovicích velmi silná společnost divadelních a operetních ochotníků. V čele byl pan Cyprián Šik – byl zde cukrářem. Ještě dnes se mi sbíhají sliny, jak dobré měl zákusky. Nosil vždy do kina na Záložně krabici různých cukrovinek, takže se v kině šustilo papírky. No a tento pan cukrář byl výtečným hercem, že dovedl každou roli, smutnou i veselou, umluvit, zpívat. Dodnes si zpívám „Co dnes k večeři budu mít“. Tak tehdy v roce 1942 hráli ochotníci za hudebního doprovodu pana učitele Jelínka operetku „U naší kapličky“. Báječní herci a zpěváci, jako pan František Mitáš, tomu se nedalo odolat. Vkradli jsme se potmě do sálu na Orlovně (U Páva) a byli jsme vytrženi z té krásy. Ale horší po neděli ve škole, prý nás vyhodí nebo dostaneme trojku z mravů! No tak jsme se modlili, ať nás vyhodí ze školy, že půjdeme v sobotu na opakování „Naší kapličky“. Ale asi se jim nás nakonec zželelo a do konce roku na naše přestupky zapomněli.

Za války ve velké zimě nebylo čím topit, proto byly uhelné prázdniny a školní rok končil až 9. července. Ve školní kuchyni ve sklepě vařil pan Koblasy pro všechny děti polévky, tak dobré už nikdy nebudeme jíst, jako byla hrstková polévka od pana Koblasy. Nevím, proč ta doba mládí tak rychle utekla, snad někdo se mnou zavzpomíná a dá mi za pravdu!

Marie Vlčková

Málokdy se stane, že se na svět můžeme podívat očima ptáků

(foto: -vlk-)

Poklad ze hřbitova

Vracím se několik měsíců zpět do minulého roku na den Dušiček. Mají blízcí se byli poklonit památce zesnulých na místním hřbitově. Vraceli se dosti pozdě za soumraku. A co přinesli? Ztrnula jsem – kotátko, odložené malé zvírátko. Bylo na hřbitově již několik dní i se sourozencem, to druhé tam však již nebylo. Vyhladovělé, zimou se třesoucí ubožátko, Vtírala se mi otázka: Kdo a proč to malé kočičí dítě odložil? Rozhodovat nebylo co, kotě bylo v tašce. Mám vlastní kočku Černinku. Zůstala nám po ztrátě bratříčka Mikeše, který zahynul pod koly nákladáku před rokem. Všichni jsme podlehlí soucitu a přijali jsme ho rádi a s velkým pochopením. Co se ale stalo dále. Po krátké době kocourek onemocněl. Byli jsme nuceni volat místního veterináře pana doktora Jaroše. Ten kocourka vyšetřil a zahájil léčbu. Asi po třech týdnech byl kocourek zase fit. Děkujeme panu doktorovi i touto cestou za bezplatnou léčbu, což se také hned tak nestane.

Ještě přikládám pár veršů pro rozveselení čtenářů:

Běžecká trasa kocourka Ocáska

Vyběhl z pelíšku jako šíp,
Vždyť přece sportovně musí žít.
Kolem ledničky pod dvě židličky,
Šplh po svinutém koberci čistém,
To je přec jeho denní systém.
Krasavec je to „Ocásek - černý“

Určitě bude nám všem věrný.
Ze hřbitovních útrap jsme ho zachránili,
Jeho kráse jsme se poklonili.
Nemusí se již o existenci bát.
Kocourek chce nám všem
Svoji vděčnost dát.

Pro zpravodaj napsala **Květa Doležalová**

duchovní zamyšlení

Milovaní,

to, že v tyto dny, více než kdy jindy, vzpomínáme na naše zemřelé, že se za ně modlíme, je důležité nejen pro ně samotné, ale i pro nás. Máme tak krásnou a velkou příležitost si také uvědomit, kde je cíl našeho života. Těšit se na to, jaká překvapení pro nás Pán připravil ve svém království. Jenže, abychom dorostli do takového života, potřebujeme také oporu pro každý den. Svatý otec vyhlásil tento rok Rokem eucharistie. Čím pro nás tato blízkost Boha je?

V sadě vyrůstal stromek. Protože byl slabý, přivázal ho zahradník k silnému jasanovému kůlu, aby ho vedl a pomáhal mu růst rovně. Když začal vát jemný vánek, křičel na kůl: „Prosím tě, pusť mne. Nedrž mě tak. Podívej se na ostatní stromy, jak se nechají větrem laskat. Jen já musím stát a ani se nehnout.“ „Zlomil by ses,“ nedal se přemluvit kůl. „Nebo by ses ohnul a rostl bys křivě.“ „Jsi starý a závistivý, nech mě na pokoji!“ prohlašoval mladý stromek a snažil se vymanit. Ale starý kůl odolal a zatvrdil se ještě víc. Jednoho letního večera přišla bouřka s hromy a blesky a přinesla sebou vichřici. Prudký vítr mával stromkem ze strany na stranu, jako by ho chtěl vytrhnout ze země. „To je můj konec,“ pomyslí si stromek. „Vydrž,“ volal na něj starý kůl a sebral všechny své síly, aby bouři odolal. Byl to vyčerpávající boj. Stromek byl nakonec zachráněn, ale z kůlu zůstal jen pahýl. Stromek pochopil, co se stalo a rozplakal se. „Neo-pouštěj mne, potřebuji tě,“ volal stromek, ale nikdo mu neodpovídal.

Bůh nám také nabízí oporu, ví, jak moc ji potřebujeme a jsme bez ní slabí, zranitelní, neschopni růst. On nám tak úžasným způsobem vychází vstříc. Dává nám sám sebe. Stačí tak málo, abychom byli silní. Bůh ví, co potřebujeme. Jen se s ním setkávat, najít si pro něj čas. Nechat se jím posilovat. Modlím se za vás a z celého srdce vám žehnám

P. Vojtěch Glogar

(Život farnosti, č. 21, ročník XV, 7. 11. 2004, vydává Římskokatolická farnost Zlín)

Boží muka

Kdysi kdos moudrý řek o Božích mukách,
roztroušených v polích, lesích a lukách
a u cest polních, kde růstává hloží,
že jsou to v české krajině snad prsty Boží.
I v našem okolí jsou křížky na Hraničkách,
v Hliníku a na Břestecu,
kde silnice se z Buchlovic do Břestku vine,
Boží muka jsou na Zahradách, u hřbitova, soška
Panna Marie v Hlůšku,
Barborka v Ovčí hoře a pomníček na kopci na
Povinné.
Křížky a Boží muka značí místa, kde se snad
kdysi zlá nehoda stala
a kde těžká polní roboty si jak daň lidský život
vyžádala.
A také rolník příčinlivý dal křížek na své pole
jako díky Bohu
za to, že mu svým požehnáním zajistil v poli
bohatou úrodu.
A doba minulá, jež téměř na všechno tak těžce
doléhala,
mnohé z těch milých pomníčků také
poznamenala.
Sošky v Ovčí hoře sošky Panny Marie pod
Barborkou v lukách
se dotkla nešetřně ničivá lhostejnost
a necitlivost ve zlých lidských rukách.
Jako se nyní napravují všude mnohé škody,
tak by se opravití měly tyto prsty Boží,
by v místa v polích, kde tak dlouho stály,
opět ve svém novém šatě znovu zas se daly.

Vždyť naše pole, louky, meze jsou tak krásné
a celá krajina má osobitý půvab svůj.
K polním cestám vždy kříže, Boží muka
patří tak,
jako ke krající chleba patří sůl.

Zdenka Maršálková

Zvonek fialový

Zazvonil zvoneček fialový
za šera ranního na vzkvetlé louce.
Zazvonil „Te Deum“ slzičkám Panenky Marie,
co kdes pod Buchlovem vzkvetly v lesním palouce.

Svým hláskem jasným, radostným
oslavil veselé a slavné křtiny,
když v trsech mohutných uprostřed palouku
rozkvetly půvabné, bělostné kopretiny.

A zvonil, zvonil celý den
bez oddechu a odpočinku ani
ve vznosném, vzkvetlém chrámu přírody
ke chvále, ústě Boží své pozdvihování.

Teprve, když kraj zakrylo šero večerní
a lesní palouk zalila zář modrá měsíce,
ke spánku uložil se zvonek fialový,
když nad ním na obloze vyšlo hvězdiček tisíce a tisíce.

Zdenka Maršálková

Listopad

měsíc, kdy padá ze stromů listí, příroda se ukládá k zimnímu spánku.

Pranostiky

Listopad na strakaté kobyle jezdí. První sníh dlouho nevydrží. Listopadový vítr – bratr zimy. Jaký je listopad, tak bude i v květnu. Je-li o Všech svatých teplo, bude na sv. Martina zima. Sv. Martin přijíždí na bílém koni nebo na vraném koni. Martinův sníh brzy odvane jih.

Doba vánoční ve zvycích a pověrách lidu moravského – 1. část

napsal František Bartoš

I. Besedy. Den sv. Ondřeje, 30. listopadu

Práce polní skončeny. Dlouhé večery zimní shromazďují rodinu i čeled při teplém krbě domácím. Nastane doba přátelských besed a veselých přástev, na nichž poesie ve způsobách nejrozmanitějších ukracuje a oslazuje dlouhou chvíli.

Kamna sálají příjemným teplem, světídko na stojaně svým kmitavým světlem jen napolo proniká šero jizbové. Staré babky příkrčí se ke kamnům, hospodář sedí prostřed jizby na stoličce řezací, buď nová světídkla strouhaje nebo nějaký nový náčin pro příští práce polní chystaje. Přástevnice, mladé ženy a svobodné dívky, zasednou u svých kolovrátkův, a za nedlouho dostaví se i šuhaji „otřipat pazdeří“. Zpočátku rozléhá se jenom jednotvárné „vrnění“ kolovrátkův prostrannou jizbou. Ale ne dlouho. Mysl dívčina nezahálí, celý roj písní bzučí jí v uších, přemítá jenom, kterou napřed. Již ji našla, zanotí ji, a již přástevnice všecky ji pějí jako z jedné úst. Sotva píseň dozpívána, již začíná jiná jinou, zpívají hodinu, dvě, a jakoby ještě ani nezačaly, písním nebylo by konce ani do rána „Ale veď, ty stará“ přeruší hospodář zpěv „robám vysychá v krku, běž jim pro poslinek“ . A hospodyně přinese z komory okřín jablko „na poslinek.“ Chutě dají se přástevnice do nich, a hovor se zatím rozproudí o tom i onom. Kterak tu nevykládáte za vítanou novinku, jak nedávno toho a toho tam a tam postrašilo. A hned se tu vybaví celá řada pohádek o strašidlech, kteréž, třeba stokrát již slyšeny, vždy milý a vzácný jsou a rády se opět a opět poslouchají. „Ale nechte už těch strašidel“ připomene některá dívka trochu bojácná, „radši nám vy, stařenko Hozovi, vykládajte něco veselejšího.“ A stařenka nedá se dlouho prositi, a vybírá z hojné své zásoby pohádku za pohádkou, kterou si kdo právě přeje a žádá. Děti na peci, jež slyšice o strašidlech, hastrmanech a divíženách až do zadního kouta byly zalezly, přilezou nyní na sám kraj peci a poslouchají ani nedutajice.

Zítřka a pozejtří a skoro každého dne zase beseda a přástva v též nebo jiné chalupě, a zase písně a pohádky nové a nové. Zatím přiblížil se den sv. Ondřeje, nejdůležitější to, kromě štědrého večera, z věšebních dní celého roku. Kohož by nelákalo zvědět svou budoucnost, zvláště když to tak snadno, jako našim dívkám venkovským a našemu lidu vůbec, a když toto společné zvidání poskytuje tolik zábavy a příležitosti k žertům a smíchu. toho dne večer svobodné dívky vycházejí pod širé nebe a třesouce plotem říkají: „Sv. Ondřeju, já tobě plotem chvěju, abys mi pověděl, kterého dostanu.“ Ve Slezsku vysekají v ledě „přerublu“ a při měsíčku dívají se do ní, hádající podle stínu, jakého muže která dostane.

Tamtéž, i jinde kladou do necek šátky na „šule“ smotané, potom jimi „hušaju“ (opálají), které vyleti spíš, spíše se vdá. Na Příborsku přiklopí někdo hrnečky hlínu, chléb, hřeben a prsten. Ostatní potom, nevědouce ovšem, co pod kterým jest, hrnečky odklopují. Kdo si odkryje hlínu, do roka zemře, kdo hřeben, bude nemocen, chléb zvěstuje statky pozemské, prsten svatbu.

Dívka slovenská v den sv. Ondřeje ulomí zuby halouzku višňovou, nasadí do hlíny a zalívá každý den z úst „na šcutrovo“ (na lačný život). Rozkvete-li na vánoce, aby si ji mohla vzíti do kostela, vdá se příští masopust. Táž dívka toho dne nakousne jablko, z něhož každý den po kousku pojídá, až na jitřní sní poslední kousek, a jdouc do kostela, zeptá se prvního chasníka, kterého potká, jaké mu jméno? Toho jména muže dostane. Na Podluží ráno sbírají rosy, zadělají s ní kvásek a upekou čtyři „pagáčky“ na slunko. Ty dají do čtyř koutů střechy, čímž tato chráněna od ohně. *(příště pokračování)*

Zdroje tepla pro tepelná čerpadla – 2. část

Zdroje dělíme podle média, ze kterého odebíráme energii, a to: země, voda a vzduch.

Země

Výměníky mohou být v provedení horizontální nebo vertikální.

Vertikální provedení

Vrty jsou hloubeny odbornou vrtařskou firmou. Celkový topný výkon tepelného čerpadla je součet výkonu z absorpce zemních výměníků a elektrického příkonu.

Dimenzování zemních výměníků se odvíjí od požadované energie (tepelných ztrát), kterou budeme potřebovat pro vytápěný objekt. Na každý 1 kW hrazených tepelných ztrát je třeba počítat podle podloží s 15 až 20 m vrtu. Pokud je podloží tvořeno jednolitou skálou nebo pohybující se vodou, je možno vzít údaj 15 m/kW. Pokud je zde nesourodá hornina, málo provodněná, tak 20 i více m/kW.

Příklad: máme-li vyhřívány objekt s tepelnou ztrátou 11 kW a podloží je tvořeno zvodnělou skálou, počítáme $11 \times 15 = 165$ m vrtu. Na tyto tepelné ztráty můžeme navrhnout tepelné čerpadlo WE 060, které při teplotě 3–0 °C má výkon 11 kW. Nebo tepelné čerpadlo WE 036 v bivalentním zapojení, které má při těchto teplotách výkon 7 kW a je k němu přidán elektrokotel 4 kW. Velikost zemního vrtu je stejná nebo o 10 % menší (hradí energii, která je v obou případech téměř stejná, viz graf využití bivalentního zdroje).

Celková délka vrtu je tvořena v praxi jedním, dvěma, nebo třemi vrty paralelně propojenými. Délka jednoho vrtu by neměla přesáhnout 100m. Průměr vrtu je 110 až 150 mm.

Do těchto vrtů, které jsou nevystrojené, se vloží dvojice „U“ výměníků vytvořené ze čtyř trubek tenkostěnného polyethylenu PE LD 25, nebo 32 PN 6. Tyto trubky se vedou v nezámrazné hloubce k tepelnému čerpadlu.

Výhodou vertikálního zdroje je jeho nenáročnost na velikost pozemku. Vrty se umísťují minimálně 5 m od sebe a lze je též umístit před zahájením stavby přímo na samotné místo stavby. Další výhodou je větší energetický přínos vlivem odebírané energie z větších hloubek. Nevýhodou tohoto řešení zdroje tepla pro TČ je cena, která se pohybuje od 600 do 1 200 Kč za 1 m vrtu.

Horizontální uložení

Tam, kde je k dispozici velký pozemek, můžeme umístit jímací výměníky horizontálně do hloubky cca 2 m pod povrch. Řešení umístění těchto výměníků je mnoho. V zásadě vždy musíme pokrýt výměníkem určitou plochu, ze které poté odebíráme energii. Tato plocha je dána tepelnými ztrátami objektu a vlastnostmi půdy. Na každý 1 kW tepelné ztráty potřebujeme 40 až 100 m². U vlhké jílové půdy 40 až 50 m² a u suchých písků až 100 m². Také se jinak dá říci, že velikost potřebného pozemku je 3× větší než vytápěná plocha. Provedení horizontálních výměníků:

Slinky: (slinky – název převzat od zahraničního výrobce). Jedná se o plochu postupnou spirálu, vzniklou plošným roztažením kola plastové hadice. Na každých 1,5 kW tepelných ztrát je potřeba jeden zemní výměník v provedení slinka. Ta je vytvořena z kola trubky PE LD 32 PN6, které je roztaženo do 20 m dlouhého, 1 m širokého, 2 m hlubokého výkopu. Vzdálenost jednotlivých výkopů je minimálně 2 až 3 m od sebe. Vývody z těchto slinek se vedou v nezámrazné hloubce k TČ v kotelně.

Další možností vytvoření zemních výměníků je např. skryvkou celé potřebné plochy do hloubky 2 m a rozložení hadic po ploše tak, aby vzdálenost mezi hadicemi byla přibližně 0,5 m. Jednotlivé hadice by neměly být delší než 200 m. Dále je možné hloubit dlouhé výkopy o hloubce 150 až 200 cm, do kterých se vloží dvojice nebo čtveřice trubek. Takový výměník se dimenzuje 20 m výkopu na 1 kW tepelných ztrát.

Výměníky je také možné vložit do proudící vody řeky, nebo na dno rybníka nebo jezera. Výměníky se navrhují ve stejné velikosti jako u zemních výměníků.

Horizontální provedení výměníků má velkou výhodu v levnosti a v možnosti individuálního svépomocného provedení.

Zemní výměník může být též v provedení tzv. zemního vypařování. Zemní vrtací nebo výkopové práce jsou stejné i stejného rozsahu pro daný výkon, nebo o 10 % menší. Do země se nevkládá plastový výměník s rozvodem vody, ale speciální výměník z měděných trubek obalených PE izolací, do kterých je přivedeno chladivo z TČ. Tento výměník je přímo výparníkem.

Výhodou tohoto řešení je větší účinnost převodu tepla a možnost pracovat s nižšími teplotami (menší zemní výměník). Je zde ušetřen jeden převod tepla ve výměníku voda – chladivo. Dále není třeba montovat vodní rozdělovač – sběrač, expanzní nádobu, manometry, kulové ventily, oběhové čerpadlo, nemrznoucí směs, apod.

Nevýhodou je vyšší cena měděného výměníku oproti plastovému.

Voda

Voda je nejlepší zdroj tepla pro tepelná čerpadla. Řešení je jednoduché, levné a velmi účinné z hlediska jak výstupního výkonu, tak z výsledného topného faktoru.

Toto řešení je vhodné všude tam, kde je předpoklad stálé vydatnosti vody. Potřebné množství vody je minimálně 0,5 l/sec na 10 kW topného výkonu tepelného čerpadla.

Zdrojem vody může být stávající nebo nová studna. Je potřebné vždy provést čerpací zkoušku, při které se odčerpává stále potřebné množství vody a měří se pokles hladiny. Po ustálení poklesu se voda čerpá 1 až 2 týdny, čímž se ověří, že se jedná o skutečnou dlouhodobou vydatnost tohoto zdroje.

Do této čerpací studny se vloží vhodné ponorné čerpadlo s jistěním poklesu hladiny. Voda se

pak vede to TČ a odtud do vsakovací studny, jímkou nebo vhodné vodoteče. Tyto čerpací studny se mohou též umístit na břehu řeky nebo jezera, kde se voda průsakem pročistí a přihřeje.

Při nedostatku potřebného množství vody a při vhodném podloží je možné umístit na pozemku dva vrty – jeden čerpací a druhý vsakovací – ve vzdálenosti 10 až 15 m od sebe. Čerpaná voda se vrací zpátky do země, čímž se v zemi nemění hydropoměry a voda se v podstatě „točí“ a přihřívá.

Velkou výhodou otevřených systémů je neustálý přísun stejně teplé vody kolem 10 °C.

Vzduch

Jelikož vzduch jako zdroj tepla je k dispozici prakticky vždy, je tento zdroj vhodný všude tam, kde není k dispozici země nebo voda. Tepelná čerpadla na vzduch jsou dvojího provedení:

1. kompaktní jednotka, která je umístěna uvnitř budovy v kotelně a venkovní vzduch se k ní přivádí potrubím.

2. tepelné čerpadlo s odděleným vzduchovým výměníkem. Ten je umístěn vně budovy, kde je vzduch hnán přes výměník nízkootáčkovým ventilátorem. K vnitřní jednotce jsou vedeny dvě měděné trubky s chladivem.

Tepelná čerpadla na vzduch mají v průběhu topné sezóny průměrně dobrou účinnost. Je to způsobeno tím, že se průměrná teplota vzduchu během topné sezóny pohybuje kolem 4°C, což je podobná, nebo i lepší teplota než u zemních výměníků. Nevýhodou vzduchových systémů je ovšem nutnost velkého bivalentního zdroje, který musí hradit výkon ve velkých mrazech. Tepelná čerpadla na vzduch je nutné při teplotách nižších než -10 až -15 °C úplně vypnout a nahradit jiným zdrojem.

Výhodou těchto čerpadel je snadná montáž v jakýchkoli podmínkách a celkem velká účinnost. Nevýhodou je vyšší pořizovací cena samotného tepelného čerpadla, nutnost velkého náhradního zdroje tepla a částečně hluchost.

Zpracoval: **Josef Lukašík**, luky.fin@tiscali.cz

Anketa

- 1) Jste spokojen (a) s celkovou úrovní Buchlovského zpravodaje? ANO NE
- 2) Jste spokojen (a) s obsahovou stránkou BZ? ANO NE
- 3) Jste spokojen (a) s grafickou stránkou BZ? ANO NE
- 4) Která v BZ uveřejňovaná témata Vás zvláště zajímají?
- 5) Která témata v BZ postrádáte?
- 6) Která témata by podle Vašeho mínění měla být z BZ vypuštěna
- 7) Můžete poskytnout vlastní návrhy ke zveřejnění? ANO NE
Pokud ANO, uveďte jaké:
Sdělte, prosíme, také kontakt – adresu nebo telefon – pro možnost spolupráce s redakční radou.
- 8) Patříte do věkové kategorie: do 15 let, 20, 30, 40, 50, 60 a více let (příslušný zaokrouhlený věk zakroužkujte)
- 9) Všechny odevzdané anketní lístky (do 15. 12. 2005 na podatelnu OÚ Buchlovice) budou slosovány a 3 výherci obdrží zdarma předplatné na rok 2006, vyhodnocení ankety včetně výherců bude zveřejněno.
- 10) Vaše jméno a příjmení, kontaktní adresa

Dovoluji si oznámit, že od 1. 11. 2005

provádím

REKONDIČNÍ MASÁŽE

***Najdete mě:
v kosmetice nad lékárnou
Masarykova 273
687 08 BUCHLOVICE***

***Těší se na Vás:
Monika Trávníková
Telefon: 775 373 356***

Program vzpomínkových akcí ke 200. výročí bitvy u Slavkova 2. 12. 1805

Vážení přátelé,

členové Asociace si Vás dovolují pozvat na jednu z největších vzpomínkových akcí v Evropě. Na 4 000 vojáků v historických uniformách z celého světa přijede, aby předvedli rekonstrukci jedné z neznámějších bitev 19.století.

HLAVNÍ PROGRAM.

Pátek 2. prosince 2005

16.45–17.00 – Šlapanice – pietní akt na hřbitově

17.30–18.00 – Žuráň – Jiříkovické ohně

18.00–18.30 – Jiříkovice – Myslivna – Jiříkovické ohně, pochod vojsk obcí a zapálení ohňů

19.00–20.00 – Křenovice – pochodňový průvod vojsk a pietní akt u hromadných hrobů nad obcí

20.00–21.00 – Slavkov u Brna – pochodňový průvod pluku Kaunitz-Rietberg a pietní akt u hrobu kancléře V. A. Kounice

19.30–20.00 – Těšany – pietní akt – uctění památky padlých v bitvě

Sobota 3. prosince 2005

09.00–12.00 – Šlapanice – burza militárií

09.00–09.30 – Slavkovské bojiště – slavnostní nástupy jednotek v obcích

10.00–10.30 – Tvarožná – pietní akt – položení věnce u pomníku obětem bitvy ve Tvarožné

09.00–17.00 – Tvarožná (bojiště pod Santonem, návěs) – historický a řemeslný jarmark s programem na bojišti, stánky s občerstvením

09.00–13.00 – Tvarožná – polní ležení na bojišti

09.00–13.00 – Tvarožná – lokální přestřelky, pochody, vojenský život na návsi, příprava na bitvu, nácvik v prostoru bojiště

13.00–14.30 – Tvarožná (bojiště pod Santonem) – rekonstrukce bitvy Tří císařů u Slavkova

14.30–15.30 – Tvarožná (bojiště pod Santonem) – defilé jednotek a přečtení deklarace Napoléona

16.15–17.15 – Tvarožná (bojiště pod Santonem) – multimediální a ohňostrújně představení Symfonie Austerlitz 1805

19.00–20.00 – Slavkov u Brna – slavnostní pochod jednotek městem

19.30–22.30 – Brno – Národní divadlo – slavnostní představení opery Vojna a mír Sergeje Prokofjeva

19.00–22.00 – obce slavkovského bojiště – polní ležení v obcích, pochody, občerstvení, ohňostroje

Neděle 4. prosince 2005

09.00–17.00 – Šlapanice – historický jarmark na náměstí

10.00 – Křenovice – odhalení sochy generála Kutuzova

12.00–13.00 – Prace – Mohyla míru – slavnostní nástup jednotek, pietní akt

14.00–14.30 – Blažovice – Křenovice – Zbýšov – Prace – vzpomínková slavnost na křižovatce cest mezi obcemi

Celý program včetně všech doprovodných akcí lze najít na www.austerlitz2005.com

Za 8. regiment **Kamil Maděra**

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

Vydává Obecní úřad v Buchlovicích, tel.: 572 595 120. Vychází měsíčně, řídí redakční rada, odpovědný redaktor ing. Miloslav Hrdý, výkonní redaktoři Vlastimil Kořínek a Bořek Žižlavský. Náklad 350 výtisků. Cena 8,- Kč

Registrační číslo MK ČR E 13102

*Redakční rada si vyhrazuje právo upravovat příspěvky.
Sazba Vít Kučera, tiskne HUDEC print, s. r. o., Buchlovice*